

OD
ME
V
IZ
AFRIKE

NOVEMBER 1940

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. štev. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Misijonske sestre in zamorčki molijo ob grobu neke afriške misijonarke. — Ljubezen seže preko groba. Na praznik Vernih duš bomo tudi mi obiskali grobove naših dragih rajnih in zanje molili.

4. stran: Zamorski duhovnik obhaja bolnega starčka. Ker revna zamorska koča nima pravega vhoda, so v ta namen bolnika spravili na prosto.

Za botrinski dar zamorčku na ime »Tonček« je darovala gosp. Terezija Plevnik 100 din. Naj presveto Srce Jezusovo povrne!

Spomin na drage mrtve.

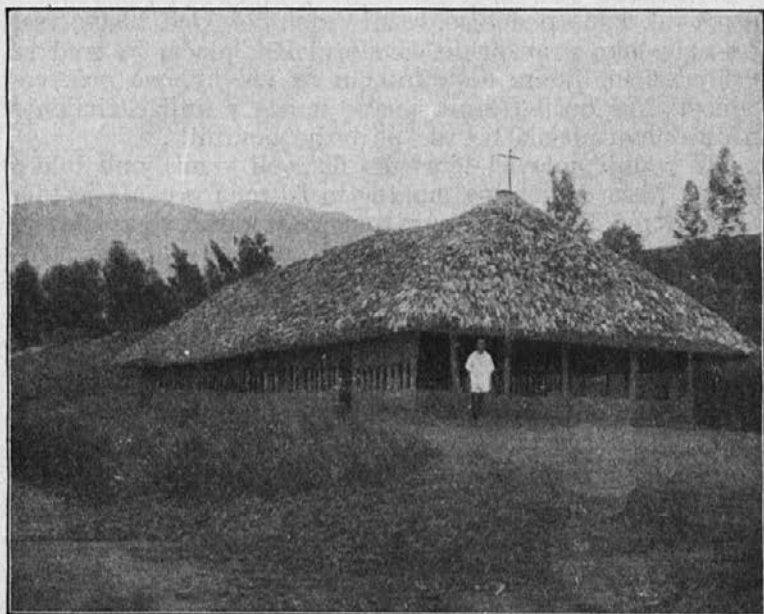
† S. Marija Magdolna, franč. misijon. Marijina, Ljubljana. — Marija Maurin, Škofja Loka. — Marija Črepinko, Sp. Polskava. — Blaž Kramžer, Mrzлак. — Marija Robar, Lušečka vas. — Tončka Jakl, Ljubljana. — Ana Venk, Travnik. — Helena Mušič, Vikrče. — Lucija Recko, Hošnice. — Katarina Hrastnik, Postojna.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Zahvale.

Presv. Sreću Jezusovemu in Marijinemu, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Janezu Bosku, sv. Mali Tereziji, škofu Slomšku, služabnici božji Mariji Tereziji se zahvaljujejo: Š. F., Slov. Konjice, za uslišane prošnje; A. I., St. Jernej, za večkrat uslišane prošnje in se še priporoča; J. A., Kranj, za uslišano prošnjo in se še priporoča; C. Z., za dobljeno pomoč v težkem obupnem položaju; F. B., J., za več uslišanih prošenj in se še priporoča za dobro službo; P. A., K., za dobljeno uslišanje in se še priporoča v vseh dušnih in telesnih potrebah.

f

Siromašna misijonska cerkvice.

Uršulinski misijon v Južni Afriki.

Piše m. Ksaverija Lesjak, O. S. U.

Tako zaželjena pošiljka je prispela ravno za sveti božični praznik. Kako smo se je srčno razveselili in iskreno pozdravili, si lahko mislite. Vse je bilo tako spretno in lepo zavito, da smo se kar čudile. Samo ljubeča skrb za misijone najde svojo pot vsepovsod! Celo prekrasen kip sv. Male Terezije me je pozdravil brez poškodb. Hvala Bogu! Sedaj se že smehlja našim vernikom ob desni strani oltarja. Vsak dan jo pokličejo na pomoč in ob nedeljah po sveti maši zveni pesem njej v čast. Osnovali smo tudi družbo naših najmlajših šolarjev in jo izročili v varstvo male Cvetke. Pristrčni Bog plačaj vsem blagim dobrotnikom, ki so prispevali za njen kip! Naša hvaležna srca prosijo, naj jim ljuba svetnica natrosi obilno rož božjih milosti!

Kako dobrodošli so nam vsi cerkveni predmeti! Ljubi Bog naj poplača slednji ubod oni blagi duši, ki je tako umetniško lepo izvršila kvačkanje za mašno srajco, oltar-

ni prt itd. Lepe podobice, rožni venci, oblekice, blago, vse, vse nam tako prav pride. Hvaležni Bog plačaj za trud in pošiljatev in ljubim dobrotnikom za vso njihovo požrtvovalnost! Naš božji Učenik je vse vpisal v knjigo življenja in ob dnevu plačila bo vse po božje povrnil!

V zadnji polovici leta smo doživeli v misijonu toliko lepega. Naša dolgoletna molitev in iskrena prošnja je bila uslišana pri Bogu. Kot sem vam že zadnjič sporočila, je naš dragi misijon sv. Patrika dobil svojega stalnega misijonarja. Tako je v misijonu zasijala nova pomlad. Vse se obnavlja, obuja in utrjuje v duhovnem življenju. Novi misijonar gladko govori dva zamorska jezika in šest narečij. Tako je spovednica obiskana vsak dan zjutraj in zvečer. Ob šestih zvečer je namreč sveti blagoslov in skupna večerna molitev, katere se udeleži nad 50 vernikov.

Pričeli smo tudi z organizacijami, da bodo sadovi trajni. Za moške smo osnovali družbo presvetega Srca. Vsak mesec imajo dva shoda in skupno sv. obhajilo. Njihov namen je, delati v duhu Katoliške akcije. Katoliške žene so se združile v bratovščino sv. Ane. Do sedaj je bilo sprejetih dvajset. Pred sprejemom so napravile v misijonu zaprte duhovne vaje. Prvikrat, odkar sem tu doli v Afriki. Njihovo delovanje obstoji v tem, da nas stalno obveščajo o bolnikih, mlačnih katoličanih in predvsem, da s svojim lepim zgledom vabijo poganе in protestante v naročje svete Cerkve in naše prave vere.

Krščanska afriška dekleta so se oklenila Brezmadežne Device, da bi jih z materinsko roko vodila po poti čiste mladosti, ki je tako težka zamorskemu dekletu, zaradi razmer, v katerih živi. Treba ji je nadnaravne moči, da jo kalni valovi ne potegnejo za seboj. Sveti Jožef bo očetovsko skrbel za naše mlajše zamorske dečke, in mlajše deklice bo čuvala sveta Terezika. Vsaka skupina ima mesečno skupno sveto obhajilo in sestanek pod našim vodstvom.

Okrog božiča je bilo krščenih 24 odraslih in ena naših učenk. Katehumenov imamo sedaj 65. Molite, prosim, da bi vztrajali, kajti pogoj za sveti krst je dvoletna zvestoba in znanje katekizma, izpit in zadnja priprava: tridnevne duhovne vaje. Da bomo v bodoče popolnoma na jasnem, kako novi kristjani izpolnjujejo svoje verske dolžnosti, je pater misijonar vpeljal male knjižice, katere zadoščajo za eno leto. V njej je skrbno zabeležen njihov obisk svete maše in prejem sv. zakramentov. Meni je izročena častna naloga, da v te male knjižice zaznamujem njihova dobra

dela. Vsak dan se mi predstavijo po sv. maši in večerni molitvi. In ob nedeljah je njihov »angel varuh« kar precej zaposlen, preden je zadnja knjižica zaznamovana. Kdor umrje, se mu ta knjižica položi v krsto.

(Konec prihodnjič.)

Prisrčna hvala za ciborij.

Piše pater Van de Ven, misijon Kiditok, Zap. Afrika.

Hvaležno potrjujem, da sem vse stvari v redu prejel, katere mi je poslala Družba sv. Petra Klaverja. Najlepše se vam zahvalim in vsem ljubim dobrotnikom, ki so k tej pošiljki pripomogli! Lahko si predstavljate moje veselo začudenje, ko sem zvedel, da je dospel zame zavoj iz Ljubljane. Vprašal sem se, kateri mojih prijateljev pač biva v kraju, ki mi je bil doslej popolnoma nepoznan?

Pa še večje je bilo moje začudenje, ko sem odprl zavoj in sem našel notri krasen ciborij, kadilnico s čolničkom in druge reči. Ciborij je zares lep in ne morem vam povedati, kako sem hvaležen zanj! Bral bom eno sv. mašo za vse dobrotnike, ki so mi na kateri koli način pripomogli do njega. Ljubi Jezus naj vsem bogato povrne!

Ciborij je prišel prav v času, ko sem ga najnujneje potreboval. Zato je moja hvaležnost tem večja. Prejel sem ga v soboto in v nedeljo nato je prišel naš prevzvišeni gospod škof na birmo. Imel sem pripravljenih 400 vernikov na sveto birmo. To hoče reči, da bo skozi nekaj dni pristopalo vsak dan okrog 500 vernikov k sv. obhajilu. Jaz pa sem imel le majhen ciborij, ki je obsegal komaj 150 hostij. In še tega sem si sposodil. Kako naj obhajam toliko vernikov s tako majhnim ciborijem, in to skozi več dni? Ne da se torej povedati, kako sem bil vesel, ko ste mi s svojim lepim velikim ciborijem pomagali iz te zadrege! Kot da vam je sam Bog navdihnil to misel!

Naš misijon dobro napreduje. V novembru je bilo 3830 sv. obhajil in nad tisoč spovedi. Sam misijonarim tukaj. Pa mi je gospod škof obljubil, da pošlje kmalu še enega misijonarja. Znajdem se v hudih gmotnih stiskah. Za nove kristjane in katehumene bi bilo treba postaviti šole, poslopje za stanovanje itd. Pa doslej nisem mogel niti zase postaviti primernega stanovanja. Bivam v majhni borni koči, od katere vam prilagam sliko.

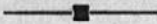
Misijon Glen-Cowie.

Piše misijonski brat Valentin Poznič F. S. C., Južna Afrika.

Zopet je minulo eno leto misijonskega življenja z dnevi veselja pa tudi žalosti. Moja dolžnost je, da se vam še enkrat lepo zahvalim za vse, kar ste v preteklem letu pomagali našemu misijonu, bodisi z molitvijo ali darovi. O, prosim vas, molite še dalje za naš dragi misijon, da nam ljubi Bog pomaga in da bi mogli spreobrniti prav veliko duš. Pa tudi v gmotnem oziru se vam iskreno priporočam za nadaljnjo podporo. Vojni čas občutimo tudi mi, predvsem v tem, ker se je vse podražilo in mnogih stvari se sploh ne dobi. Drugače pa gre naše misijonsko delo kar po navadi naprej; misijonarji so še vsi prosti in neovirani. Kaj pa še pride, to je v božjih rokah. Vsak dan se priporočam in molim k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, in sem trdno prepričan, da ona za nas vedno prosi pri ljubem Bogu. Zato tudi že več primerov spreobrnjenj njeni priprošnji pripisujem. Dal Bog, da bi že kmalu prišel čas, ko bo prišteta v vrste svetnikov.

V začetku leta smo imeli v našem misijonu veliko šolsko slavnost. V navzočnosti šolskega nadzornika, dveh komisarjev in več odličnih gospodov, je odprl višji šolski nadzornik iz Pretorije šesti razred ljudske šole. Takih je v naših krajih prav malo. Navzoči gospodje so v raznih nagovorih stavili našo misijonsko šolo vsem za zgled. Navzoči so bili tudi štirje zamorski poglavarji z veliko množico svojih ljudi. Ob koncu govorov se je oglasil k besedi višji poglavar. Obljubil je, da bo pospeševal misijonske šole. Prosil pa je obenem navzoče gospode, da naj pomagajo, da se bo na naši misijonski postaji postavila večja bolnišnica s stalnim zdravnikom. Ker v vsem okraju je samo ena bolnišnica z zdravnikom, kar pa je premalo za tako velik okraj. Upamo, da se bo ta prošnja že v tem letu uresničila.

Ob sklepu slavnosti je bila predstava na kinematograf, katerega je prinesel s seboj višji šolski nadzornik. Predstave se je udeležilo veliko domačinov. Mnogo ljudi kaj takega sploh še ni videlo, zato je bila predstava dvakrat; najprej za tiste, ki stanujejo daleč od misijona, potem za bližnje. Upamo, da bo ta slovesnost v prid naših katoliških šol in pripomoček za širjenje božjega kraljestva v tej deželi.

Misijonar se odpravlja na misijonsko potovanje. — Zadaž ob strani mlada zebra.

Kako vzgajamo učitelje domačine.

Poroča misijonar iz kongreg. Belih očetov, apost. prefektura Tukuya.

»Ako bi imeli dosti učiteljev, bi bili naši uspehi še vse večji,« tako mi je pred kratkim pisal nek misijonar. Res je. Mi misijonarji najbolj vemo, kako potrebni so nam domači učitelji. Po podružnih postajah kar misijonarja nadomestujejo; ker misijonar more kvečjemu trikrat ali štirikrat na leto obiskati tako podružnico. Misijonar takrat spoveduje, uči, izprašuje, pojasnjuje, dopolnjuje, graja in se veseli napredka, ki so ga medtem izvršili katehisti. Ako pa misijonar kdaj ne more na obisk, tedaj ve, da ga njegov katehist nadomestuje. Lahko bi navedel mnogo zgledov takih zvestih, požrtvovalnih in zelo vestnih zamorskih učiteljev. Zato pa lahko razumete, koliko nam je na tem, da si vzgojimo dobrih in pobožnih pomočnikov katehistov, ki svojo nalogo dobro znajo. Je pa treba, da jih prej dobro poučimo.

V mnogih misijonih odberemo za to največkrat že poročene kristjane, ki so na dobrem glasu. Najboljši so taki možje, ki jih je življenjska izkušnja že prej dobro izoblikovala. Na določeni rok pridejo v zavod za katehiste. Te imenujemo aspirante. Vsakemu odkažemo lastno stanovanje, knjige, opravo, hrano. Postavimo kakega misi-

jonarja, ki dobi vse te ljudi za nekaj let v duhovno oskrbo. Ta si izbere za pomočnika kakega že izvežbanega učitelja domačina. Vsak gojenec more vsak čas priti, da se pouči v zadevah duše in telesa. In res prihajajo s svojimi težavami te ali one vrste. Prihajajo z zaupanjem, ker vedo, da jih ljubimo in jim želimo najboljše.

V čem je njih prava vzgoja? Vse mora meriti na to, da bodo kdaj pravi delavci v vinogradu Gospodovem. Vzgajamo jim po načrtu um in srce. Dan se prične s sveto mašo. Potem je ena ura ročnega dela. Nato kratek oddih in za tem pouk. Katehist mora dobro znati zlasti verouk, cerkveno zgodovino, liturgijo in petje. Obenem se uči čitanja, pisanja, računstva, zemljepisja in zdravilstva. Dobi se čas za razvedrilo in kratkočasno igro. Učitelj pomočnik predvaja katehistom, kako je treba poučevati druge. Zato pride večkrat na vrsto praktična ura. Gojencem se praktično pokaže, kako bodo morali otroke učiti branja, pisanja in računanja. Dalje: kako bodo morali resnice svete vere razlagati, da jih bodo otroci in drugi preprosti ljudje lažje umeli. Kako pripravljati katehumene, kristjane. Kako treba pripraviti bolnika za srečno zadnjo uro, kako pogana v primeru smrtne nevarnosti hitro pripraviti na sveti krst in ga krstiti... Vse to pride na vrsto.

Cerkvene praznike obhajamo posebno slovesno, ker bodoči učitelji naj spoznajo lepote naše svete vere tudi od te strani in naj se navadijo, da bodo cerkvene praznike cenili in ljubili. Tako bodo pozneje, ko bodo katehisti, radi prihajali s svojimi ljudmi in družinami v misijon na določene praznike.

Vsak dan je na vrsti duhovno berilo, ki ima namen, da navduši gojence za njih prihodnji stan in jim vlije v srce ljubezen in veselje do njega. Gojenci imajo vsako leto tridnevne duhovne vaje. Žene katehistov vsak dan posebej poučujemo, da imajo priliko spoznati svoje prav posebne naloge. Važno je, da so žene katehistov nekaj let nepretrgoma v misijonu, da morejo pozneje svoje može v njihovem poklicu podpirati in biti ljudstvu za zgled v pobožnosti in požrtvovalnosti.

Posebno slovesen za katehista gojenca je dan, ko ga slovesno pošljemo na delo in mu ob tej priliki izročimo misijonski križec, ki ga od tega dneva dalje nosi vidno na prsih. V službi Križanega poslej deluje, križani Jezus ga podpira, z Njim in po Njem je postal učitelj in katehist.

»Ako bi imeli mnogo dobrih katehistov, bi delo šlo še vse lepše izpod rok.« Toda treba je, kakor smo videli,

za vsakega vsaj dve leti priprave. Poklicev za to pa je dosti. Misijonarji bi radi vzgojili še več katehistov, toda na žalost v Tukuyu nimamo še šole za katehiste. Stavbišče za novo šolo so naši kristjani brezplačno osnažili in pripravili; toda brez denarja ne zmoremo nič: ne šole, ne kapele, ne najbolj preprostega stanovanja. Brez denarja tudi katehist ne more služiti. Misijonarji žrtvujemo svoje življenje in svoje delo v službi božjega Misijonarja; zato bi pa nas zelo veselilo, ko bi videli, kako vneto nas podpirajo naši katoličani v domovini. Jezus v sveti hostiji, blagoslovi naše delo!

Kralj dežele Basuto umrl.

Piše misijonska sestra Pavlina, Samaria, dežela Basuto, Afrika.

Malo pozno vam sporočam, da je umrl kralj dežele Basuto Natanael Griffith Lerotholi Moshoeshoe. Pred nekaj leti je domalega oslepel, pa se mu je potem nekoliko zboljšalo. Dne 18. julija pa je resno zbolel in 21. julija so ga spravili v bolnišnico v Mazeru. Kot dober katoličan je želel imeti pri sebi duhovnika, in sicer patra Valata. Pobožno je sprejel svete zakramente za umirajočce in umrl v nedeljo 23. julija. Njegove zadnje besede so bile: »Grem domov v lepšo domovino.«

Bil je zgleden poglavar in v veliko oporo sv. Cerkvi. 27 let je bil svojemu zamorskemu ljudstvu vodnik. O njem se lahko reče: »Srečni, kateri v Gospodu zaspe, njih dela gredo za njimi.«

Petnajst tisoč domačinov, šest sto Evropejcev in še dve sto rojakov, ki so prišli iz premogokopov v Transvaalu, je spremilo priljubljenega kralja na njegovem zadnjem potu. Prevzvišeni gospod škof Bonhomme je imel mrtvaško opravilo, asistiral pa sta mu prva dva zamorska duhovnika. Kralj Griffith je bil vnet častilec presv. Rešnjega Telesa in mož globoke vere.

Bog blagoslavlja Družbo sv. Petra Klaverja, ki po svojih spisih toliko dobrega stori za duše. Nje delo je tiho in skrito pred očmi ljudi, zato pa tem bolj dragoceno pred Bogom in tem uspešnejše za blagor duš.

P. Tomazin F. S. C.

V misijonsko bolnišnico prihajajo bolni in trpeči.

Praški, zdravila, mazila — to so naši apostoli.

Sestra Regina Mariani piše iz misijona Okaru v Bahr-el-Djebel:

S tem kličem vsem dobrotnikom Klaverjeve družbe prav prisrčni Bog plačaj v imenu onih 81 srečnih, ki jim je bilo olajšano trpljenje po Biaspiral-ubrizgih, ki ste nam jih poslali. Ne vem, kdo je bolj vesel lepega učinka: mi, ali oni, ki so bili ozdravljeni. Takoj, ko so zdravila došla, se je razvedelo po vsej okolici, in v dolgih vrstah so začeli hoditi bolniki od blizu in daleč, zlasti ženske in otroci, ki so bili polni ran in zateklin. Nekaterim otrokom so bili obrazki vsi spačeni; rane pa vse gnojne in smrdljive. Najmanjšim smo ubrizgali le pol stekleničice. Že po prvi dozi so se izpuščaji začeli sušiti, po drugi pa so se zacelili popolnoma. Kako smo bile vesele, ko smo mogle otroke zdrave poslati domov. Starši, zlasti matere, se nam niso mogle zadosti zahvaliti. Najlepša imena so nam dajale. Da smo kraljevske hčere, hčere dobrih duhov, velikanov, sonca ... To so izrazi, ki jih rabijo le ob največjem začudenju. Marsikatera mati je rekla: »Glej, sestra, moj otrok je sedaj vaš, ti si mu rešila življenje, tvoj naj bo!« Pa smo ji

rekle: »Zahvaliti se moraš pri tistih dobrih materah tam preko morja v naši domovini. One so nam poslale tako dobra zdravila.« Pa so se zamislile in vprašale: »Od kod pa so tiste matere? Ali jih je dobri duh poslal z nebes?« In tako imamo priliko, da jim spregovorimo o Bogu, duši in o nebesih, o čemer navadno še nič ne vedo, saj so še poganke.

Nekega dne nam je prinesla stara ženica košarico lepo zmletega koruznega zdroba, da bi si za nedeljo skuhale kašo. Ta je bila edina, ki se je spomnila, da bi iz hvaležnosti za dobroto kaj darovala; vse druge se zahvaljujejo le z besedami. Hvaležnost v dejanju jim je še nepoznana čednost. Vendar, me smo vesele, da jih vidimo tako srečne in da povsod, kamor pridejo, hvalijo misijon in misijonsko delo. Tako se gladijo pota do misijona, in vedno bolj gine nezaupnost, ki smo jo morali sprva povsod videti. Matere nam zaupajo najprej svoje otroke. Tu je poganski običaj, da ob smrti matere z njo vred pokopljejo tudi živega dojenca. Dosegle smo že toliko, da bolne matere prosijo svoje sorodnike, da naj otroka izročijo v primeru smrti nam sestram, namesto da bi ga pokopali. Tako smo dozdej rešili že pet otrok gotove smrti. Kadar izvemo, da je kaka mati obolela, gremo hitro tja in odnesemo otroka v misijon. Še dobro, da smo vsaj izvedele o teh navadah, ki jih sicer drže zelo v tajnosti. Tako bomo mogle rešiti marsikatero dušo za nebesa. Vse to pa zaradi pomoči naših dobrotnikov. V splošnem pa tukajšnje ljudstvo belim ni prijazno; ker še vedno živi med njimi spomin na nekdanje čase, ko so beli lovili zamorce in jih prodajali za sužnje. Sicer so bili ti lovci na zamorce večinoma Turki, toda zamorci tudi Turke prištevajo k »belim«.

Čeprav se sestre zavedamo, da smo nevredne, vendarle smo srečne, da moremo delovati za Boga in duše. Bog bodi tisočkrat zahvaljen, da nas je poklical k temu svetemu delu. Pa tudi dobrotniki bodite zahvaljeni, ker nam tako velikodušno pomagata.

Pripomba uredništva: Zelo uspešno bi mogli pomagati sestram pri njihovem apostolskem delu, ako bi jim pošiljali vzorce zdravil, kakor jih zdravniki in lekarnarji zastonj dobivajo od raznih tvrdk. Ali pa obvezila, stari, a še rabljivi zdravniški instrumenti vseh vrst, klešče za izdiranje zob itd. — vse bi jim prav prišlo.

Irica, nevesta Jezusova.

Piše misijonska sestra v Afriki.

Irica je bila trinajstletna zamorska deklica. Imenovala se je s krščanskim imenom sicer Eliza, a njeni rojaki so jo nazivali z v njihovem narečju bolj prikladnim imenom Irica. Bilo je to nenavadno, pohlevno dekletce, ki se je s svojo ljubeznivostjo na mah vsakemu prikupilo, razlikujoč se od vseh drugih otrok. Vendar od začetka, ko še nisem umela jezika naših zamorcev, nisem mogla dognati, kdo in kaj so njeni starši.

Bilo je nekega dne po šoli in otroci so večinoma že odšli, ko stopi Irica k meni in pravi: »Pojdi sestra!« Šla sem za njo, ne vedoč, kam me bo peljala. Ozrla se je od časa do časa, hoteč se prepričati, ji li sledim ali ne. Končno dospeva do lične hišice. Irica položi prst pred usta v znamenje, naj molčim, potem odpre lahno durí ter mi namigne, naj vstopim. Ko se moje oko nekoliko navadi polteme, se radovedno ozrem okrog, čudeč se nenavadni čistoči, ki je vladala tu. Pohištva sicer ni bilo videti, a tla so bila pregrnjena s preprogami in vse je pričalo o izredni redoljubnosti stanovalcev. Kmalu se Irica vrne ter me povabi, naj ji sledim. Prišedši v sosedno sobo, me pelje k ležišču postarnega moža, rekoč: »Matajo!« To ime je deklica ponovila nekajkrat že med potjo. Kdo je torej bil ta Matajo?

Sklonila sem se k njemu in takoj spoznala, da muči bolnika huda vročica. Na srečo sem pred kratkim iznašla neko jako hitro učinkujoče sredstvo zoper take vrste bolezní. Vrnem se torej nemudoma domov, da pripravim zdravilo za bolnega moža — in od tistega časa je postal Matajo prijatelj misijonarjev. Vedno jih obišče, ko pride v Rubago. Matajo je bil oče naše Irice. Bil je visoko čislan kraljev namestnik v provinci Mawokoka, kjer uživa kot vzoren kristjan in krščanski junak obče spoštovanje. Saj ga smemo imenovati celo spoznavalca svete vere. Kajti ob preganjanju kristjanov za časa kralja Mwanga, ko je toliko Ugandcev prejelo mučeniški venec, je Matajo, živeč na kraljevem dvoru, neustrašeno spoznaval sveto vero. Bil je edini, katerega za to niso kaznovali. Bil je kraljev in edini orožar v deželi, zato je bilo njegovo življenje trinogu predragoceno. Vendar je živel v vedni smrtni nevarnosti in surovež mu je neprestano pretíl, da mu bo pustil porezati ušesa, kar bi ga onečastilo pred vsem naro-

Krščeni zamorski deklici. Kako sta srečni!

dom. In tako se je naš junak tedaj in tudi pozneje vedno in povsod neustrašeno boril za resnico.

Jabolko ne pade daleč od drevesa, pravi pregovor. Kaj čuda, da se je tudi njegova ljubezniva hčerka navzela v obilni meri dobrih lastnosti svojega očeta, ki so se pokazale v jasni luči zlasti takrat, ko je petnajstletna prosila sprejema v ravnokar ustanovljeni noviciat črnih sester. Primerjajoč velikanski razloček med poganstvom, iz katerega je šele pred kratkim vzknila ta ljubka cvetka, in šolo krščanske popolnosti, po kateri je hrepenela njena angelsko čista duša, se moramo čuditi, kako je to nežno dekletce prišlo do tega junaškega sklepa — kajti pot po-

polnosti je tu kakor tam križev pot, šola samozatajevanja in mrtvičenja. A naša črna dekleta, med njimi kot najmlajša mala Irica, so pogumno napredovale. Trajalo je sicer več let, preden smo ji dovolile napraviti redovne obljube, kajti v teh izvanrednih okoliščinah je trebalo njih poklic dobro preizkusiti. Toda telesne moči mlade Irice niso bile kos njeni junaški volji, ali bolje rečeno, ljubi Zveličar je hotel to krasno prvo cvetlico verskega življenja naših zamorcev, ki se je že tako zgodaj popolnoma njemu posvetila, imeti pri sebi v lepem raju. In, ako so mučenci Ugande žrtvovali svojo kri in življenje za Jezusa, je vrlega Mataja nedolžna hčerka bila prva, ki se je odločila za redovni poklic.

Zdaj in ob naši smrtni uri . . .

Piše m. Ksaverija Lesjak, misijonarka uršulinka v Južni Afriki.

Blizu našega misijona je živel dober zdravnik, ki pa je bil protestant. Svoje zdravniško znanje je posvetil v blagor zamorskemu plemenu. Od časa do časa je obiskoval misijonske klinike, kjer je sprejemal bolnike. Misijonarjem in misijonom je bil silno naklonjen. Pogosto je občudoval lepoto svete katoliške vere, a do odločitve še ni prišel. Silno mu je ugajala molitvica k Materi božji: »Spomni se o premila Devica...« Naučil se je molitvico na pamet in jo tudi pogosto molil.

Med počitnicami je šel na oddih v hribovite kraje. Spremljal ga je njegov zvesti služabnik zamorec, ki je bil katoličan. Nekega dne se peljeta z avtom po slabi poti, ki se je vila preko hriba. Avto se je prevrnil in drsel navzdol. Zdravnik je dobil hude poškodbe. Vedel je, da mu je smrt že blizu. Obrne se proti svojemu zamorskemu spremljevalcu in pretresljivo ginljivo zaprosi:

»Krsti me, preden umrjem!«

»Oh, kako rad, gospod, a ne morem,« odvrne zamorec žalostno, »nikjer v bližini ni vode.«

Ubogi ponesrečenec zbere zadnje moči in glasno moli svojo priljubljeno molitev: »Spomni se, o premila Devica.«

Ni še končal, ko drseči avto zadene ob nekaj trdega. Posoda z vodo počí in voda brizgne iz avta. Zamorec je bil

dovolj uren, da je je nekaj ulovil, in hitro krstil umirajočega zdravnika. Nekaj minut pozneje je izdihnil in njegova lepa duša je v krstni nedolžnosti splavala v nebo, da se pridruži četi Marijinih častilcev.

Da, še nikdar ni bilo slišati, da bi Marija koga zapustila, ki se je zatekel pod njeno varstvo! Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas grešnike, zdaj in ob naši smrti uri!

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Zbolel sem na pljučih, zdravniki so dognali jetiko. Moral sem pustiti službo profesorja v 6. razredu latinske šole v malem sementišču. Poslali so me v milejše podnebje. Moja bolezen je bila čedalje hujša. 7. junija sem prvič pljunil kri. Skof Wanderhoben, ki je na svojem misijonskem potovanju prišel v naš kraj, me je dal v sveto olje in mi obenem priporočil, naj opravim devetdnevno v čast Marije Terezije Ledóchowske. Prevzvišeni ima namreč zelo veliko upanje na »afriško mater«. Vedno mi je pravil: »Zaupajte, ona vas bo ozdravila, ker vi ste prvi naš mašnik domačin, torej Afričan. Ona pa Afričane zelo ljubi.« Po vsem vikariatu je dal zame moliti. Tudi zdravnik se je zame zelo brigal. Ko me je zopet prišel pogledat — bilo je po enem tednu, kar sem opravljal devetdnevno — mi je rekel: »Da te nisem videl, kako si bil bolan, bi sploh ne verjel, da ti je kaj bilo. Jaz ne najdem nobene bolezni več na tebi.« Tudi sam sem se čudil. Bil sem sicer zelo slab, toda nobene vročine ni bilo. To je bilo res nekaj posebnega. 20. julija sem že šel maševati. 1. avgusta sem prišel 30 svetih maš v zahvalo in za svoje dobrotnike. 8. avgusta zvečer sem nenadoma zopet pljunil kri. Molitve k Mariji Tereziji smo še pomnožili. 20. avgusta sem mogel zopet maševati. Od konca avgusta do konca septembra sem se zredil za 5 kilogramov. Od tedaj se mi zdravje kar vidno povrača. V februarju sem mogel vsa svoja stanovska dela z lahkoto opravljati. Čeprav sem moral mnogo spovedovati v postu in se me je celo hripa lotila, sem se čutil trdnega. Moja pljuča so se popolnoma pozdravila, za kar se imam zahvaliti »afriški materi«. Mašnik-domačin, Boma, Afrika.

Prejeli smo sledečo zahvalo: Mati sedmih otrok hvaležno pošilja botrinski dar za krst zamorski deklici na ime Marija Terezija v zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji, ker je s svojo priprošnjo pomagala, da se ji je kar čudežno pozdravila noga. — Bilo je takole: Dne 7. oktobra je mati stopila na rjast žebelj, ki se ji je globoko zasadil v nogo, tako da ga je njen mož komaj izvlekel ven. Mislila je, da bo nogo doma pozdravila, zato ni klicala zdravnika. Ko pa le ni hotelo biti bolje, pride zdravnik, ki ugotovi težko zastrupljenje in odredi, da mora mati takoj v Ljubljano v bolnišnico. Tam je bilo še upanje, da bo boljše. Ker pa je družina mater težko pogrešala, zlasti še mlajši otroci, zato je mati sama želela, da bi šla domov. Kaj malega je še mogla delati. Pa se ji je noga pri tem spet poslabšala, da so ji rekli, da bodo morali nogo odrezati. Ravno po petih

mesecih hudih bolečin jo pride obiskat njena sosedka. Ta svetuje hčeram, naj obljubijo služabnici božji Mariji Tereziji, da bodo darovale botrinski dar za krst enega zamorčka, če se bo mami noga kaj kmalu pozdravila. Hčere so to takoj obljubile, a so povedale materi šele pozneje. — Dne 16. marca pride zopet zdravnik, pregleda nogo in pravi: Mamica, z vašo nogo pa kar koj v bolnišnico, da vam bodo vse zastrupljenje proč zrezali, če se bo še dalo ohraniti nogo. Silno težka ji je bila odločitev vnovič zapustiti dom, pa ni kazalo drugega. V soboto 18. marca se je namenila iti. Pa jo obide na predvečer tega dne žarek upanja, da ji bo Marija Terezija pomagala in pravi: če se mi noga zboljša, bom dala za botrinski dar zamorčku. Ko prihodnjega dne zjutraj vstane, da bi šla v bolnišnico, se je čisto lahko uprla na nogo. Vsa vesela zakliče: Poglejte, moja noga je zdrava, čisto lahko stopim. Rana je bila zaceljena, le otekla je bila še do kolena. Nepopisno srečna si je nadela obuvalo in lahko hodila. Seveda je bila noga še precej trda, ker toliko časa ni nič hodila, pa upa, da bo tudi to minulo. Takoj se je odpravila k meni in šla 8 minut daleč, ko prej že toliko časa ni hodila. V zahvalo Mariji Tereziji je prinesla obljubljenih 100 din za botrinski dar zamorčku in me prosila, naj jih pošljem vaši Klaverjevi družbi, kar tudi storim. Še enkrat tisočera zahvala »afriški mami«!

Marija Tehovnik, občina Medvode.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za vrnitev zdravja moji hčerki in se še priporočam za popolno utrditev njenega zdravja.

Marija Lesar, Jurjevica.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku, ki naj se krsti na ime Franc.

F. A., Ribnica.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam misijonski dar.

I. L., G. Logatec.

Večkrat sem se v svojih zadevah zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Prisrčno se ji zahvalim in se še nadalje priporočam. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku in prosim objave v »Odmevu«.

Z. S. T., Jul. Ben.

Mariji Tereziji se zahvaljujem za čudovito pomoč v neki važni zadevi in pošiljam misijonski dar.

P. R., Ljubljana.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam za srečen izid v neki zadevi.

O. L., Laško.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v neki važni zadevi in prosim objave v »Odmevu«.

C.K., Nova Cerkev.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje.

C. K., Nova cerkev.

Najlepše se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji, da je pomagala najinemu sinu do srečnega izpita. Bila so vsa mogoča naspotovanja, pa se je vse srečno izteklo. Pošiljamo istočasno obljubljeni dar dvema zamorčkoma, ki naj se krstita na ime Ignacij. Služabnici božji se še nadalje priporočamo.

I. A. V., Konjice.

Imela sem hude bolečine v glavi in bala sem se, da ne bom več zdrava. Pa se zatečem k služabnici božji Mariji Tereziji in obljubim dar za misijone. Po nekaj tednih sem ozdravela. Izpolnjujem svojo obljubo in se ji še nadalje priporočam.

A. V., Konjice.

Zahvalim se blagopokojni Mariji Tereziji za uslišano prošnjo ter se ji še vnaprej priporočam. A. A. v L. p.

Danes izpolnjujem svojo obljubo in pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Ignacij v zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo, da se je rana po operaciji zacelila. Še nadalje se ji priporočam za zdravje in odvrnitev posledic. I. P., Maribor.

Javno se zahvalim »mami« zamorčkov služabnici božji Mariji Tereziji za srečno prestano težko operacijo. Tisočera zahvala! V znak hvaležnosti pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorčku na ime Jožef. Priporočam se ji še nadalje in prosim objave v »Odmevu«. I. Detiček, Maribor.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo. Izpolnjujem obljubo in pošiljam majhen dar za afriške misijone ter se ji še naprej priporočam za zdravje in srečo.

Služabniki božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: C. I., Šmartno, za ljubo zdravje svoji bolni mami. — E. P., Ribnica, za zdravje sester in stanovitnost neke osebe v službi ter v več važnih družinskih zadevah. — N. N., Rajhenburg, za ljubo zdravje svoji mami, za pomoč in uslišanje v težkih zadevah. — M. L., Jurjevica, za zboljšanje bolne leve noge; če se bo zboljšalo, obljubim polletno vzdržnino zamorskega katehista. — I. I., Lukovec, za ozdravljenje težke notranje bolezni in obljubim dar, če bom uslišana. — N. N. (Gorica) se priporoča v neki posebni zadevi. Če bo prošnja uslišana, pošljem botrinski dar in za katekizem zamorčku.

Naša kronika

Ljubljana, 8. septembra. — Kot vsako leto, smo obhajali tudi letos cerkveno slovesnost v čast sv. Petru Klaverju, varuhu in zaščitniku naše misijonske družbe, v prostorni in lepi cerkvi svetega Jožefa preč. očetov jezuitov.

Zvečer ob pol osmih je bila slavnostna misijonska pridiga, katero je imel preč. o. Jožef Preac iz družbe Jezusove. V živih in vznesenih besedah je govornik najprej razložil oporoko Kristusovo: »Pojdite po vsem svetu in učite narode...« In kako je to naročilo Gospodovo sv. Cerkev vedno izvrševala in jo še izvršuje. Kot nekdanj apostoli, tako se tudi dandanes podajajo misijonarji in misijonske sestre v daljne poganke dežele oznanjevat vero v križanega Jezusa. Velikodušno zapustijo ljubo domovino, svoje drage domače in se popolnoma posvetijo rešitvi duš ubogih poganov. Nič ne vedo, kaj jih tam čaka, kakšne smrti bodo umrli; hrepenijo le po enem: kar moč veliko duš rešiti za Jezusa in nebesa.

Z velikim zanimanjem so navzoči verniki poslušali besede navdušenega govornika, ko jim je razlagal, kako se je tej želji Kristusovi popolnoma odzval sv. Peter Klaver, duhovnik Družbe Jezusove. Dolgo je prosil svoje predstojnike, naj ga pošljejo k ubogim zamorskim sužnjem, da bi jih vodil k Bogu. Končno se mu je izpolnila iskrena želja. Še mlad je zapustil svojo domovino Španijo in se podal preko morja v Kartageno, pristaniško mesto Kolumbije. Kartagena je bila takrat daleč na okrog znana kot tržišče s »črnim mesom«. Saj so tam prodali vsako leto nič manj kot 10 do 100 tisoč ubogih zamorskih sužnjev. Ravnali so z njimi slabše kot z živino.

Ni bilo človeka, ki bi se bil zanje zavzel in pobrigal. Tu pokliče Bog sv. Petra Klaverja in ga navdahne z visoko mislijo, se z obljubo napraviti sužnja sužnjem. Noben oče bi ne mogel skrbeti za otroka bolj nežno, kot je storil to sv. Peter Klaver za uboge zamorske sužnje. Z veliko ljubeznijo je skrbel za njih dušni in telesni blagor in jim pomagal kjer koli je mogel. Poučeval jih je v sv. veri in v sv. krstu jih je prerajal v otroke božje. Ta veliki svetnik je z lastno roko krstil nad 300.000 zamorskih sužnjem. Pa so mu bili ubogi zamorci tudi hvaležni in so ga ljubili kot svojega očeta. In ko je sv. Peter Klaver zatisnil oči in umrl, je zaplakala vsa Kartagena. Bolesno so klicali zamorci: »Izgubili smo očeta, naš oče je umrl!«

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev, je sicer umrl, a njegov duh še živi. Živi dalje v misijonih in živi tudi med nami po misijonski družbi, ki se po njem imenuje. Dobro jo poznate, to je Družba svetega Petra Klaverja, ki ima svoj sedež tudi v Ljubljani, Metelkova ul. 1. S pomočjo blagih misijonskih prijateljev podpira in pomaga ta družba ubogim afriškim misijonom. Vsi naj se udeleže njenega apostolata, bodisi z molitvijo ali milodari. Podpirajo naj Družbo sv. Petra Klaverja in naročajo njene liste. Komur pa je Bog dal poklic, ta naj velikodušno daruje samega sebe in vse svoje zmožnosti v misijonih kot misijonar ali misijonska sestra, ali pa naj stopi v Družbo sv. Petra Klaverja in tam deluje kot »pomozna misijonarka za Afriko«.

Ob sklepu pridige je slavnostni govornik povabil vse vernike, naj se zatečejo k Mariji, Materi dobrega sveta, ki je posebna varuhinja Klaverjeve družbe, in naj prosijo to nebeško Mater, da vžge njih srca za misijone in misijonsko delo. Kraljica apostolov, prosi za nas!

Po pridigi so bile pete litanije Matere božje in slovesni blagoslov z Najsvetejšim. Med prepevanjem lepih Marijinih pesmi je bilo darovanje, katerega so se udeležili skoraj vsi navzoči in so s tem dejansko pokazali svojo ljubezen in požrtvovalnost do ubogih afriških misijonov.

Vsem ljubim misijonskim prijateljem, ki so se udeležili lepe cerkvene pobožnosti, ali na kateri koli način pomagali pri slovesnosti, izrekamo tem potom naš prisrčni Bog povrni! Še posebno iskrena zahvala čast. g. govorniku in veleč. predstojništvu cerkve sv. Jožefa!

9. septembra. Sv. maša v čast sv. Petru Klaverju pred izpostavljenim Najsvetejšim v jezuitski cerkvi. Slika sv. Petra Klaverja je bila na predvečer in na praznik velikega apostola zamorcev v cerkvi izpostavljena in s cvetjem in lučkami lepo okrašena.

Sv. Peter Klaver, prosi za nas in uboge afriške zamorce!

Popolni odpustek

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 30. novembra: sv. Andrej, apostol.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Jugoslov. tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Mašna zveza.

»Vsem našim ljubim otrokom, ki se opišejo v to pobožno zvezo in se tako udeležijo svetega apostolata, iz srca podeljujemo naš apostolski blagoslov.«

Te blagoslovne besede papeža Pija X. veljajo vsem članom

»Mašne zveze za Afriko«,

ki je bila leta 1908 kanonično ustanovljena po kardinalu Respighi, generalnem vikarju Pija X., in obstoji iz 300 svetih maš, katere se vsako leto berejo za žive in mrtve člane te mašne zveze. Vsak član »Mašne zveze za Afriko« prispeva enkratni dar (t. j. enkrat za vselej) 5 din ali 2 liri.

Tudi pokojni in otroci se sprejemajo v to mašno zvezo. Tudi daleč od nas oddaljene osebe, ki niti za to ne vedo. Vsem, vsem preskrbimo obilnih milosti nekrvave daritve! — Člani dobijo sprejemno podobico.

Članarino in imena članov, prosimo, pošljite na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Vprašanje in odgovor.

Večkrat sem že bral o »Zvezi afriškega tiska«, toda po pravici povedano, pod tem imenom ne vem, kaj bi si mislil. Prosim, razložite mi to z nekaj besedami.

Prav rad. Vsak ve, kaj je to tisk. Piše se o dnevnem tisku; to so časopisi. Piše se o katoliškem tisku in se pri tem misli na liste in časopise z versko ali vsaj svetovno nazorsko katoliško vsebino. Tudi o knjigah pravimo, da spadajo v vrsto dobrega ali slabega tiska. — »Zveza afriškega tiska« pa pomeni vse, kar se tiska v afriških jezikih: Katekizmi, Zgodbe sv. pisma, molitveniki itd. Ti pomagajo misijonarjem širiti pravo sveto vero med zamorci v Afriki. Brez katekizmov v afriških narečjih dandanes afriški misijonar sploh ne more uspešno delovati in širiti kraljestvo Kristusovo. Zato tako zelo priporočamo podporo afriškega tiska. — Navadni člani »Zveze afriškega tiska« prispevajo letno milodar 5 din; dosmrtni 500 din.

Da preskrbiš zamorčku katekizem v njegovem jeziku, je treba prispevek 25 din. Vendar sprejemamo vsak, tudi najmanjši dar v ta namen s pristrčnim Bog povrni! Naslov glejte na 2. strani ovitka.

»Zveza afriškega tiska« stoji pod pokroviteljstvom sv. Katarine Aleksandrijske (praznik 25. novembra).

